

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitr
APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Șaguna

Abonamentul:

Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei
luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000
Lei. — Pentru America 3 Dolari. Abonament
de sprijin 500

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

România a încheiat pacea cu Națiunile Unite

Proclamația M. S. Regelui către țară

Mercuri seara la ora 10¹/₂, M. Sa Regele a adiesat următoarea
proclamație către țară:

ROMÂNII

In ceasul cel mai greu al datoriei noastre am socotit, în deplină
înțelegere cu poporul meu, că nu este decât o singură cale pentru a
scăpa țara de o catastrofă totală: ieșirea noastră din alianța cu pute-
rile Axei și imediata încetare a războiului cu Națiunile Unite.

Un nou guvern de uniune națională a fost însărcinat să aducă
la îndeplinire voința hotărâtă a Țării, de a încheia pacea cu Națiunile
Unite. România a acceptat armistițiul oferit de Uniunea Sovietică,
Marea Britanie și Statele Unite ale Americii.

Din acest moment încetează lupta și orice act de ostilitate îm-
potriva armatei sovietice, precum și starea de război cu Marea Bri-
tanie și Statele Unite.

Primiți pe soldații acestor armate cu încredere! Națiunile Unite
ni-au garantat independența Țării și neamestecul în treburile noastre
interne. Ele au recunoscut nedreptatea dictatului dela Viena, prin care
Transilvania ni-a fost răpită.

ROMÂNII,

Poporul nostru înțelege să fie singur stăpân pe soarta sa. Ori-
cine s'ar împotrivi hotărârii noastre, liber luate și care nu atinge
drepturile nimănui, este un dușman al neamului nostru. Ordon Ar-
matei și chem poporul să lupte cu orice mijloace și cu orice sacrificii
împotriva lui. Toți cetățenii să se strângă în jurul Tronului și a Gu-
vernului pentru salvarea Patriei. Cel care nu va da ascultare Guver-
nului și se opune voinței poporului, este trădător de țară.

ROMÂNII,

Dictatura a luat sfârșit și cu ea încetează toate asupririle. Noul
Guvern înseamnă începutul unei ere noi în care drepturile și liber-
tățile tuturor cetățenilor țării sunt garantate și vor fi respectate.

Alături de armatele aliate și cu ajutorul lor, mobilizând toate
forțele Națiunii, vom trece hotarele impuse prin actul nedrept dela
Viena, pentru a elibera pământul Transilvaniei noastre de sub ocu-
pația străină.

ROMÂNII,

De curajul cu care ne vom apăra, cu armele în mână, indepen-
dența împotriva oricărui atentat la dreptul nostru, de a ne hotărâ sin-
guri soarta, depinde viitorul țării noastre.

Cu deplină încredere, în viitorul Neamului Românesc, să pășim
hotărâți pe drumul înfăptuirii României de mâne, a unei Românie li-
bere, puternice și fericite.

SS. MIHAIL
Rege al României

Manifestație în fața Palatului Regal

București 24. S. S. P. transmite: Imediat ce proclamația M. S. Regelui
a fost auzită la radio, lumea a ieșit din case și s'a îndreptat spre Palatul Regal.
Treptat s'au adunat în Piața Palatului o mulțime imensă care a prins să
aclame pe Suveran.

Uralele s'au deslănțuit vreme îndelungată, până când, după atâția ani de
camuflaj, Palatul a fost luminat, iar în balcon s'a ivit M. S. Regele.

Mulțimea, într'un cor imens, a intonat Imnul Regal, apoi a continuat să
aclame pe Suveran.

Noul guvern al României

Prin decret regal, din 23 Au-
gust 1944, au fost numiți:

Președinte al Consiliului de mi-
niștri: dl General de corp de armată:
Constantin Sămătescu;

Miniștri secretari de stat, dnii:
Iuliu Maniu, Const. Brătianu, L. Pă-
trășcanu și Const. Petrescu;

Ministru al Apărării naționale:
dl general Racoviță Mihail;

Ministru al Afacerilor străine: dl
Gr. Niculescu-Buzești;

Ministru al Afacerilor interne: dl
general Aldea Aurel;

Ministru de finanțe: dl general
Potopeanu Gheorghe;

Ministru al Sănătății publice: dl
general Dr. Marinescu Nicolae;

Ministru al Agriculturii: dl Dim.
D. Negel;

Ministru al Comunicațiilor: dl
general Eftimiu Dumitru;

Ministru al Educației naționale:
dl general Boiceanu Ion;

Ministru ad-interim al justiției:
dl Lucrețiu Pătrășcanu.

Sfințirea unei troițe, ridicată întru
cinstirea eroilor, s'a săvârșit Duminică tre-
cută, cu deosebită solemnitate la căminul
de munte universitar din stațiunea clima-
terică, Păltiniș. Slujba religioasă a sfințirii
troiței, — făcute din inițiativa coloniei stu-
dențești a căminului, — s'a oficiat din
partea păr. prof. consilier A. Nanu din
Sibiu, care în cuvântul său ocazional ro-
stit la serbare, a stăruit asupra puterii
crucei ca armă nebluită în toate timpu-
rile. Au mai cuvântat, în același senz, rec-
torul universității, dl Dr. Iuliu Hăteganu, dl
decan Ionașcu, și dl P. Hossu în numele

studenților din colonie. Public numeros și
ales a fost de față la această sfințire.

Parastase și pomenirea marinarilor
noștri viteji, morți la datorie, s'au făcut în
toate bisericile din țară, la praznicul Sf.
Maria, în 15 August. La acest prilej s'au
rostit cuvinte de preamărire a faptelor înde-
plinite de bravii marinari români.

Curaj și abnegație au dovedit, cu
prilejul bombardamentelor aeriene dușmane
locuitorii și administrațiile din orașele: Bra-
șov, Ploiești, Câmpina, Turnu-Severin și
Pitești. De aceea au fost citate ca exem-
ple pe națiune.

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(10)

de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

La prestarea intensă a misionarismului laic antisectar
îndeamnă și dorința fierbinte a Tatălui ceresc de a vedea
întorși la calea cea bună pe cei rătăciți,¹ gravitatea celui
ce se smintește din adevăr,² precum și gravitatea neîm-
plinirii unei misiuni.³ În fine, la aceste motive se adaugă
valoarea morală excepțională a misionarismului laic anti-
sectar, care e identică cu aceea a milosteniei în general;
ispășește păcatele și contribuie la mântuirea ca orice faptă
bună: „Frații mei, de se va rătăci cineva din voi dela
adevăr și-l va întoarce cineva, să știe că, cel ce a în-
tors pe păcătos dela rătăcirea căii lui, își va mântui su-
fletul de moarte și va acoperi mulțime de păcate”.⁴ Iar
abdicația dela împlinirea îndatoririi misionarismului laic
antisectar este păcat: „Cine știe să facă bine și nu face,
păcat are”,⁵ care cade sub osânda categoricele sentințe a

Domnului: „Intru cât n'ați făcut unuia dintre acești prea
mici, nici mie nu mi-ați făcut”.¹

Pe aceeași linie se mișcă și cugetarea patristică.
Pentru ilustrare, dăm glas sf. Ioan Gură de Aur, care
este „una din cele mai puternice întrupări ale spiritului
creștin, „Mare dascăl” al bisericii creștine de pretutîn-
deni, prin care ne vorbește cu putere tipul clasic al bise-
ricii creștine”² și dela care ne-au rămas cele mai clasice
locuri patristice în chestiunea ce ne preocupă. Vorbind de
îndreptarea fraților rătăciți, spune: „Spun aceasta nu
numai celor arțăgoși, ci și vouă, care sunteți sănătoși,
pentruca voi pe toți aceia, pe care-i cunoașteți ca atare,
să-i abateți cu sânguință și bunăvoință dela greșala lor, și
să-i aduceți înapoi la mama noastră comună... Căci nimic
nu-i mai nobil decât armonia și pacea”.³ Tonul de sfat
se transformă în acela de trimitere stăruitoare la conver-
tirea Iudeilor sau iudaizanților: „Vă rog, nu fiți nepăsă-
tori, ci, de îndată ce ați părăsit acest loc, umblați după
o atare captură salutară și fiecare din voi să-mi aducă
pe un atare bolnav. Totuși să nu dea Dumnezeu, să fie
atâția bolnavi între noi. Pot numai doi sau trei, sau zece
ori douăzeci dintre voi, s'aducă numai unul, ca eu, de
îndată ce văd captura noastră în plasă, să vă pot oferi

¹ Matei 25, 45.

² Bălan Nic. Dr.: Sf. Ioan Gură de Aur. In „Revista Teolo-
gică” Anul I, Noemvrie, 1907. Nr. 11. p. 389.

³ Omilia 3 contra Iudeilor. H. Chrysostomus: Schriften. 9. Aufl.
Prag, 1785. II. B. p. 156.

o masă îmbelșugată. Căci dacă ași vedea că voi împliniți
de fapt sfatul meu de astăzi, atunci ași întreprinde cu un
zei mai mare vindecarea lor, și câștigul meu și al vostru
va fi cu atât mai mare. Deci, nu fiți nepăsători în aceasta;
femeile să supravegheze pe femei, bărbații pe bărbați,
sclavii pe sclavi, cei liberi pe cei liberi, tinerii pe tineri,
și pe câți îi vedeți atinși de această boală, prindeți-i, și
așa să asistați la proxima predică, ca să puteți primi
lauda noastră, însă dela Dumnezeu să primiți înaintea
laudei noastre, răsplata măreață și inefabilă, care întrece
mult toate ostenețile virtușilor”.⁴ Pregația acestui înde-
mn atinge culmea în cuvintele: „Ce cer eu, deci, mare
lucru dela voi, iubii mei? Fiecare din voi trebuie să rea-
ducă la fericire pe unul din frații săi, trebuie să fie cu
luare aminte, trebuie să fie scrupulos pentru a-l izbăvi,
pentruca să vă adunați aici la proxima convenire cu
bucurie și să puteți aduce lui Dumnezeu daruri, care
sunt mai scumpe decât toate celelalte, și anume suflete
ale fraților rătăciți, chiar dacă ați trebui să răbdați și
oarecare ocară, să suferiți lovituri sau chiar dacă ați
trebuie să îndurați ceva. Haide să facem totul, pentru a-i
readuce la Biserică”.⁵ Iar abdicația dela împlinirea acestei
îndatoriri echivalează cu gestul de trădare a Bisericii:
„Cum îți se va putea ierta aceasta? Nu vei fi tu socotit
cel mai mare dușman al Bisericii, nu te va considera ea
ca pe dușmanul și trădătorul ei?”⁶

⁴ Omilia I contra Iudeilor. Ibidem, p. 126 sq.

⁵ Omilia IV contra Iudeilor. Ibidem, p. 180.

⁶ Omilia I contra Iudeilor. Ibidem, p. 126.

¹ Cf. Luca 17, 1—2. ² Cf. Luca 20, 8,—18. ³ Iacob 5, 19—20.

⁴ Iacob 4, 17.

Teologie și filosofie

Din îndemnul I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, a apărut nu de mult în «Seria Didactică» o *Istorie a Filosofiei*, tradusă, cu importante revizuri și întregiri, după Dr. Otto Siebert, de Pr. Dr. Nicolae Terchilă, profesor de filosofie și pedagogie la Academia Teologică «Andreiană» din Sibiu. Din același înalt îndemn și prin sârguința celuiiași harnic osârduitor în ogorul teologiei românești, vom avea și traducerea renumitului german Geyser.

Pe de altă parte, Ministerul Culturii Naționale a înființat în Aprilie 1942 o conferință de filosofie la Facultatea de Teologie din București, încredințată provizoriu spre suplănire acum doi ani scriitorului acestor rânduri, iar în anul trecut D-lui C. Micu. De asemenea, printre tinerii teologi români se observă o înclinare din ce în ce mai accentuată spre preocupările filosofice, literatura teologico-filosofică îmbogățindu-se pe zi ce trece cu însemnate lucrări de acest gen.

O întrebare firească se poate pune: Oare faptele acestea n'au cumva vreo semnificație mai adâncă? Grija ce o poartă I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru publicarea tratatelor generale de filosofie se explică numai prin multilateralitatea pregătirii intelectuale a acestui înalt chiriarh? Inzestrarea Facultății de Teologie din București cu o conferință de filosofie își va fi având cumva explicația în faptul că în fruntea Ministerului Culturii Naționale se afla un eminent profesor de filosofie? În sfârșit, dacă tinerii teologi se simt atrași spre filosofie, este aceasta o simplă preferință a lor, care nu răspunde unei nevoi reale a Bisericii și teologiei românești?

Cred că lucrurile nu trebuie luate atât de ușor, ci faptele semnalate mai sus trebuie explicate pe de o parte prin creșterea firească a teologiei românești, în raport cu cultura vremii noastre, pe de altă parte prin nevoia pe care o simt atât clericii cât și mireni de toate categoriile de a trăi în chip conștient, cu posibilitățile intelectuale ale unor oameni din veacul al XX-lea, adevărurile de credință creștine. Nevoia aceasta nu se va fi simțit acum câteva veacuri, când «binefacerile» culturii desdumnezeite apusene nu pătrunseseră până la noi. Nu se va fi simțit nici în veacul trecut, din pricina atmosferei defavorabile pe care «bonjuristii» o creaseră în jurul Bisericii.

Dar în veacul nostru — veacul tuturor decepțiilor de pe urma prea marii încrederi în puterile științei, veacul sguuirilor apocaliptice produse de războaiele mondiale și de crizele de tot felul — nevoia aceasta a crescut în chip considerabil, setea religioasă a credincioșilor surprinzând uneori chiar pe păstorii de suflete. Dar credincioșii cer astăzi clerului nu numai să le încălzească inimile cu sfaturi și încurajeri, ci să le lumineze și mintea, să le explice adevărurile de credință, punându-le de acord cu gândirea, știința și viața modernă. Paralel cu infiriparea unei culturi superioare românești, cresc deci și exigențele intelectuale ale credincioșilor, care nu toți se pot mulțumi cu o catehizare elementară. Și cum filosofia, care a servit la formularea dogmelor creștine în epoca patristică, se dovedește și astăzi ca unul dintre cele mai utile instrumente pentru expunerea, aprofundarea și apărarea adevărilor de credință, era firesc să se simtă din ce în ce mai mult nevoia intensificării preocupărilor filosofice printre clericii și teologii români.

În sprijinul celor de mai sus, voi spune numai câteva cuvinte despre două dintre disciplinele filosofice care în chip incontestabil aduc mari servicii teologiei în general și în deosebi teologiei practice, respectiv păstorilor de suflete: psihologia și sociologia. Aceste două discipline mai noi, deși tind să se despartă de filosofie și să devină științe speciale, sunt încă și cred că vor rămâne multă vreme înglobate în ansamblul disciplinelor filosofice, din cauza obiectului lor foarte mobil și a metodelor lor încă neprecizate. Dar, cu toată nesiguranța lor, ele pun la îndemâna teologiei practice un bogat material de cercetări și rezultate foarte utile.

Astfel, psihologia, prin cercetările întreprinse în domeniul sufletului în general, al inteligenței, voinței și simțirii, instruieste pe păstorul de suflete, făcându-l capabil să pătrundă mai adânc în frământările sufletesti ale păstorilor săi și să găsească cele mai potrivite mijloace pentru a le întări voința și a le echilibra simțirea. Mai ales cercetările de psihologie religioasă, care formează o secțiune importantă a psihologiei moderne, pun la îndemâna clerului un bogat material de experiențe religioase, din care acesta poate trage învățăminte pentru misiunea sa. Și nu trebuie să uităm că misticismul religios, caracteristic pietății răsăritene, nu poate fi cercetat

fără ajutorul psihologiei iar religiozitatea poporului român, care formează o secțiune a cercetărilor generale de psihologie și sociologie întreprinse în ultima vreme în țara noastră, constituie însuși terenul în care clerul român își desfășoară activitatea sa. Pe de altă parte, psihologia infantilă, psihologia popoarelor necivilizate și psihologia patologică sunt astăzi importante ramuri ale psihologiei, a căror cercetare nu rămâne fără folos pentru păstorii sufletești. Să ne gândim de pildă numai la numeroasele cazuri de turburări sufletești ce se întâlnesc mai ales la unii dintre credincioșii orășeni, în fața cărora clericii nu știu totdeauna cum să reacționeze, deși există o întreagă literatură specială în limbile străine, care i-ar putea instrui. În apus s'a ajuns chiar la formarea unei discipline speciale, «Medicina pastorală», la care colaborează medicina, psihologia și teologia, pentru a sta la îndemâna clericilor în cazurile când aceștia se află în fața bolnavilor și mai ales a celor care prezintă turburări sufletești. (Vd.: P. Chr. Schulte, *Was der Seelsorger von nervösen Seelenleiden wissen muss*, 3. Aufl., Paderborn, F. Schöningh, 1937).

Același lucru se poate spune și despre sociologie, cu diferitele ei ramificații. Cercetările sociologice, în năzuința lor de a îmbrățișa aproape toate manifestările omenești, aduc teologiei practice un important material informativ cu privire la stările sociale. Cu toată înclinarea Bisericii ortodoxe mai mult spre îngrijirea sufletului în vederea mântuirii, ea a avut în trecut și are și în prezent un rol social din ce în ce mai important. E drept că statul și-a luat asupra-și reglementarea raporturilor dintre membrii societății și că statele își dau osteneala, în vremuri pașnice, să stabilească raporturi armonioase internaționale, dar aceasta nu înseamnă că Biserica nu mai are nici un amestec în treburile sociale. Dimpotrivă, ea trebuie să caute ca principiile moralei creștine să pătrundă din ce în ce mai adânc în reglementarea raporturilor sociale interindividuale și internaționale. Și aceasta nu o poate face decât urmărind de aproape cercetările sociologice contemporane, care au luat în ultima vreme un avânt extraordinar. Există astăzi o întinsă sociologie creștină, care urmărește să deducă din învățătura Mântuitorului aplicațiile sociale practice pentru vremurile noastre. La noi s'a făcut de sigur relativ puțin în acest sens, dar însăși existența sociologiei ca disciplină specială de învățământ în academiile teologice or-

todoxe dovedește importanța ce se dă în Biserica noastră preocupărilor de ordin social. Și n'aș putea găsi o ilustrare mai grăitoare pentru teza pe care o susțin decât în epocalul discurs rostit de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului cu prilejul adunării eparhiale din anul acesta, când a schițat liniile mari ale atitudinii ortodoxe în problema organizării păcii ce va să vină. Sunt în acel discurs rediate în rezumat capitolele unei sociologii creștine ortodoxe, care dovedesc din partea înaltului nostru chiriarh o asiduă frecventare a cercetărilor sociologice contemporane.

Dar nu numai psihologia și sociologia, ci toate disciplinele care sunt înglobate în filosofie: istoria filosofiei, logica, teoria cunoștinței, ontologia, cosmologia, etica, estetica, filosofia istoriei și filosofia culturii, filosofia dreptului și mai ales filosofia religiei, toate acestea sunt atât de necesare clericului și teologului creștin, încât nu pot să-mi explic de ce s'au găsit chiar și teologi români care să jubileze atunci când D. Prof. C. Rădulescu-Motru mi-a adus învinuirea că rău lucru fac îndemnând pe clericii români să nu fie străini de preocupările filosofice. (Vd.: C. Rădulescu-Motru *Catehismul mititel al lui Eufrosin Poteca*, București, 1940, *Introducerea*, și răspunsul nostru din *Gândirea*, an. XX, 1941, p. 188-190, și an. XXII, 1943, p. 404-406).

De sigur, nu pot să revin acum asupra discuției care a avut loc atunci și în care am arătat rolul filosofiei în formularea, aprofundarea și apărarea dogmelor creștine. Observ numai că — acesta este de altfel rostul rândurilor de față — evenimentele se însărcinează să-mi dea dreptate și că atât înalta noastră chiriarchie cât și autoritatea de stat competentă recunosc necesitatea, încă de mai multă vreme simțită, a intensificării studiului filosofiei în școlile noastre teologice. Fapt asupra căruia am insistat ori de câte ori mi s'a ivit prilejul. De unde în școlile teologice romano-catolice filosofia formează temeiul studiilor teologice, primii doi ani ai facultăților de teologie fiind ocupați aproape exclusiv cu aprofundarea filosofiei tomiste, la noi abia de curând și aproape numai în academiile teologice din Ardeal se poate vorbi de un învățământ filosofic mai sistematic. Din această pricină, pregătirea clerului a suferit până acum în deosebi în latura apologetice, cum observa încă acum 15 ani D. Prof. Eugeniu Speranția, dela Universitatea din Cluj-Sibiu: «La toate politehnicile germane, spunea D-sa, există catedre de filosofie

CAPITOLUL II

Misionarismul laic în practica bisericească a primelor veacuri creștine

(Cu referire specială la lupta antisectară)

§. 5. Considerațiuni generale

Cea mai puternică și concludentă dovadă a corectitudinii și solidității fundamentării teologice de mai sus a misionarismului laic, o constituie practicarea lui amplă și intensă în viața bisericească primară. Larga și vigoasă respirație a misionarismului laic în viața creștinismului primar, dovedește de fapt că definirea și fundamentarea lui teologică nu plutește în sferele abstracte ale unei teorii pure, ci odihnește pe însăși realitatea vieții bisericești autentice creștine. Și n'cazul acesta, practica a premers — ca de obicei — teoriei, căci pe când formularea și întemeierea teologică a misionarismului laic s'a făcut abia în timpul mai nou, în urma trebuinței de a justifica teologic o necesitate vitală imperioasă a vieții bisericești, practicarea lui s'a ivit încă dela începutul vieții creștine. Menținerea practicării lui în tot decursul dezvoltării vieții Bisericii creștine — acolo unde s'a persistat pe făgașul ei autentic — și răzbinarea eliminării ei din viața bisericească prin anemierea acestei vieți, este o dovadă nesdruncinată, că misionarismul laic face parte organică și integrantă din însăși viața bisericească. Ca atare, el are la bază un temei cât mai puternic posibil: viața,

care își face drum chiar și împotriva celor mai ingenios formulate teorii; pentru că viața e mai presus de teorie și mai puternică decât ea.

Drept aceea, vom înfățișa mai jos practicarea misionarismului laic în primele veacuri creștine, care sunt expresia concretă deplină a vieții bisericești autentice și clasice creștine. Așa încât, prin practica bisericească a primelor veacuri creștine vorbește cea mai puternică întrupare a spiritului veridic creștin și totodată tipul clasic al Bisericii creștine. Acest duh de viață străvechiu creștină, intuind adecvat sensul și elementele constitutive ale dezvoltării vieții bisericești normale, a scos la lumină poziția și importanța elementului mirean în viața creștină, tocmai în momentul când aceasta își croia drum vigoșos prin lume în ciuda tuturor dușmăniilor de moarte și a tuturor împotrivirilor celor mai îndârjite. De aceea nici nu-i nevoie să întindem sfera prezentării noastre dincolo de epoca respectivă, mai ales că în veacurile următoare s'au înregistrat multe devieri dela linia duhului de viață autentic creștină, devieri care s'au repercutat grav și asupra misionarismului laic, desfigurându-l într'un fel sau altul.

Prezentând practicarea misionarismului laic în primele veacuri creștine, vom ajunge la următoarea concluzie firească și logică: Departe de a fi o inovație sau o aberație dela linia și duhul autentic creștin, misionarismul laic a răsărit spontan și organic din însăși concepția doctrinală a Bisericii intuită adecvat și din însăși viața Bisericii. De aceea, misionarismul laic e vechiu ca însăși Biserica.

În consecință, problema misionarismului laic — sub

ambele sale aspecte: teoretic și practic — își găsește rezolvire corectă și sănătoasă, ca și respirație normală, numai în duhul autentic creștin, care a păstrat adevărul revelat în puritatea lui originală și și-a orânduit o viață bisericească întru totul conformă lui. Drept aceea, întrucât Biserica ortodoxă nu s'a abătut deloc dela învățătura cea adevărată și a păstrat — prin doctrina, tradiția și viața ei — duhul veridic creștin în toată plinătatea și puritatea lui, ea este singura ramură a creștinismului actual în stare să pună în adevărata ei lumină importanța elementului mirean în ansamblul vieții bisericești și să-i dea locul cuvenit în desfășurarea acestei vieți. Cu alte cuvinte, misionarismul laic se poate rezolvi teoretic și realiza practic, în mod integral și autentic creștin, numai în sânul Bisericii ortodoxe, ea singură oferindu-i cadrul — doctrinar și practic — necesar și adecvat.

§. 6. Misionarismul laic în relatarea Sfintei Scripturi

Cel mai fidel martor al începuturilor vieții bisericești creștine este Sf. Scriptură a Noului Testament. Deși scopul său primordial este altul decât acela de a înfățișa integral dezvoltarea vieții creștine în fața ei inițială, totuși — Biserica găsiindu-se în respectiva epocă tocmai pe linia unei acțiuni eminamente misionare — Noul Testament posedă relatări bogate despre viața bisericească. Relatând această viață, nu putea să nu ne înfățișeze — deși numai ocazional — și acțiunea inițială a misionarismului laic.

(Va urma)

de istoria artelor, de istoria culturii. La școala politehnică din Zürich există o catedră de istoria literaturii, două de istoria culturii și a artelor, una de sociologie și două catedre de filosofie a medicinei. Iar la noi? La noi poate ieși cineva licențiat în teologie fără a fi în stare să discute argumentele antireligioase ale lui Schopenhauer sau fără să știe ce atitudine să ia față cu pragmatismul, cu modernismul sau cu neotomismul». (Factorul ideal, Oradea, 1929, p. 39) Mi-a fost dat chiar să întâlnesc profesori de religie, care spuneau că sunt preta grele manuale de religie pentru învățământul secundar, fiindcă ei înșiși nu cunosc chestiunile discutate acolo și deci le este cu neputință să le predea elevilor. Lucrurile s'au mai schimbat de sigur în ultimii câțiva ani, cateheții mai tineri arătând o mare destoinicie în misiunea lor. Dar, în general vorbind, insuficiența pregătire filosofică a clerului român rămâne un dureros adevăr. Și orice ar crede adeptii unui tradiționalism rău înțeles, filosofia, folosită cu prudență, nu este menită să sdruncine temelurile ortodoxiei, ci să aducă un spor de viață în teologia românească și în viața Bisericii.

De aceea inițiativa I. P. S. Mitropolit Nicolae, de a pune la îndemâna clericilor manuale de filosofie străine, revizuite de teologii români și adaptate nevoilor noastre, răspunde unei adânci necesități, pe care nu se putea să nu o sesizeze clarviziunea acestui înalt chiriarh. Istoria filosofiei a D-rului Otto Siebert, cu temeinicile întregiri ale Pr. Prof. N. Terchilă, va fi de mare folos clerului român, cu tot caracterul ei rezumat și cu toate că se referă mai mult la filosofia germană; iar întregirile Pr. Prof. N. Terchilă, purtând în deosebi asupra epocii patristice și medievale și asupra filosofiei românești și creștine răsăritene, pot forma pentru tineretul teologic român o momeală pentru adâncirea minunatelor probleme ale filosofiei creștine.

Nădăjduim deci ca exemplul marelui nostru chiriarh să prindă și în alte părți și mai ales în școlile noastre teologice, ai căror dascăli au datorita nu numai să traducă și adapteze tratate de filosofie generală străine, ci să și producă lucrări originale de sintetizare și popularizare a filosofiei, în duhul cugetării creștine răsăritene.

Diacon Dr. EM. VAȘILESCU

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Tăceți! Un cuvânt poate distruge mii de vieți.

Viața mea întru Hristos

(9)

[Urmare]

Omul lăuntric apare — de sub spuză deșertăciunilor lumești și întunecul trupului său — neîncătușat de ispitele diavolești mult mai îndemănat decât dimineața, — după ce se scoală. Se aseamănă peștelui, care se aruncă câte-odată peste luciul apelor. În restul vremii, acest om este acoperit de un întunec al aproape de nepătruns. Peste ochii lui este trasă parca o broboadă bolnăvicioasă, care ascunde dela vederea omului adevărata stare de lucruri spirituale și materiale. De aceea vânați ceasurile dimineții, ele fiind ceasuri de viață nouă, — de viață reînnoită prin somnul trecător — vremelnic și în același timp întăritor. Aceste ceasuri ne arată oarecum, în mic, cum va fi acea stare, pe care vom avea-o atunci când înțelegem să vom ridica, odată și odată, la obștească dimineață a zilei celei neînserate a învierii noastre, — sau atunci când ne vom libera de acest trup muritor.

Omul de mai multe ori, stând la ru-

Cu încredere în Dumnezeu

Mercuri seara s'a săvârșit o schimbare, sau mai degrabă o revenire la matcă, în politica internă și externă a Statului nostru, prin proclamația eroică a M. S. Regelui Mihai I.

În politica externă țara a ieșit din alianța cu puterile azei dela care n'am avut decât pagube teritoriale, o jumătate de milion de morți și o stoarcere a tuturor bunurilor noastre, și a încetat ostilitățile cu Națiunile aliate cu ajutorul cărora am ieșit din robia milenară, iar acum ne-au promis din nou ajutor pentru recăstăgirea Ardealului și independența deplină a Statului. Oastea noastră își va păstra armele și va intra ca mâne în Ardealul răpit dela trupul țării prin dictatul dela Viena.

Vom mai trece însă prin suferințe

până la pacea deplină și până la restabilirea hotarelor țării. Mai mult ca oricând se cere azi să avem tărie de suflet, încredere în Dumnezeu părinților noștri, calm sufletească și mai presus de toate o atât de perfectă solidaritate națională, încât să nu ne poată ridica străinii pe unii împotriva altora, căci aceasta ar fi cea mai mare primejdie pentru soarta noastră ca neam.

Să stăm toți în jurul intereselor neamului, și să nu ascultăm de șoptele străine cari vreau să-și realizeze prin noi scopurile lor. Înțelepciunea și dragostea de neam să nu părăsească nici în răstimpul care vine poporul nostru și vom izbândi. Căci nu mai e mult. Cu noi este Dumnezeu!

P. S. Sa Episcopul NICOLAE COLAN la sărbătoarea hramului dela mănăstirea Toplița

Mănăstirea Sf. Ilie dela Toplița, ctitoria Prea fericitului patriarh Miron, își serbează hramul în ziua de 20 Iulie a fiecărui an.

Publicăm după Tribuna Ardealului din 10 August a. c. despre această sărbătoare, următoarele:

Prezența și în acest an a Prea Sf. Sale Nicolae Colan, Episcopul Clujului, la sărbătoarea hramului, a atras multime mare de credincioși.

Prea Sfinția Sa însoțit de către C. Sa protodiaconul Vasile Bogdan secretar eparhial, sosiră decuseară.

La ora 9 dimineața s'a început slujba utreniei, iar la ora 10 soborul preoților a condus pe Prea Sf. Sa Episcopul Nicolae la biserică în sunetele cântării „Pre Stăpânul”. Mica bisericuță a mănăstirii s'a dovedit neîncăpătoare față de numărul mare al credincioșilor.

Sf. Liturghie s'a celebrat în pridvorul bisericii, de către Sf. Sa Episcopul, asistat de preoți: P. C. Sa protopopul Ioan Malos, protodiacon Vasile Bogdan, Pr. Ioan Sălăgeanu, Pr. Mihail Grecu, Pr. Teodor Bucur, Pr. Valeriu Antal, Pr. Ioan Crăciun, ieromonahii Ilie Bolchiș și N. Răileanu. Strana a fost susținută de către absolvenții de teologie L. Băndilă, Gh. Covrig și stud. teol. I. Pop.

Din minunata predică rostită, la sfârșitul sf. Liturghiei, de Prea Sf. Sa Episcopul Nicolae redăm câteva fragmente.

„Viața însăși e un dar dela Dumnezeu. Darul lui Dumnezeu este bogăția pământului darul Lui este vremea frumoasă de care ne bucurăm. Darul lui Dumnezeu este soarele care răsare peste cei buni și peste cei răi deopotrivă. Dar — cum părinții își ceartă uneori copiii neastâmpărați, așa și Dumnezeu își ceartă copiii răi și neascultători.

„Noi suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate câte ne dă, bune sau rele. Dumnezeu ceartă lumea numai pentru ca ea să-și dea seama de calea greșită pe care a apucat. Să dăm deci slavă lui Dumnezeu pentru toate. Să-l dăm slavă pentru că ne-a învrednicit ca și în anul acesta să ne putem închina la acest sfânt lăcaș, sub acest soare strălucitor. În această zi a marelui Proroc Ilie. Dar — am venit să ne rugăm și pentru sufletul Patriarhului Miron și al părinților lui. Să-i dăm cinstea ca unui mare preot.

„În apostolul de azi, se amintește câte au pățimit profeții în vifornița vremurilor trecute. Cuvintele apostolului parcă ar fi scrise anume pentru timpurile noastre, dar în vremuri ca acestea năprasnice ne putem face plăcuți înaintea lui Dumnezeu, deci ele nu pot decât să ne umple sufletul de curaj și nădejde creștinească.

„Creștinii prăznuiesc astăzi pe Sf. Ilie Tesviteanul, care a trăit înainte cu aproape 3000 de ani, precum și pe patriarhul Miron, care a trăit și a muncit printre noi. După cum marele proroc Ilie este o figură aleasă a creștinismului patriarhul Miron este figura de seamă a ortodoxiei românești.

„Sf. Ilie a fost om de rând, dar ales de Dumnezeu. În urma rugăciunii lui pământul nu a rodit trei ani și șase luni. Plantele s'au uscat de secetă și nici chiar roua nu a răcorit pământul. Dar — după aceea tot prorocul Ilie s'a rugat ca să picure ploii și peste cei buni și peste cei răi, iar pământul s'a împodobit din nou cu plante aducătoare de rod.

„De ce va fi pedepsit Dumnezeu poporul pe timpul lui Ilie? Pentru că s'a închinat idolilor, Regele Ahab și regina

Izabela trăiau viață desfrănată și, în locul Dumnezeului celui adevărat, se închinau idolului Baal, iar poporul le-a urmat pilda lor rea. Ilie a îndrăsnit însă să-i spună regelui că înălțimea tronului nu-l scutește de păcat. S'a rugat deci lui Dumnezeu și regele împreună cu poporul a fost pedepsit și ruga i-a fost ascultată.

„Și astăzi se închină oamenii idolilor făuriți din patimi aducătoare de păcate, asemenea regelui Ahab. Iată deci că și în acest veac modern cu toate născocirile lui mai putem multe învăța dela prorocul Ilie, chiar și după trei mii de ani. Și astăzi trebuie să se încrunte uneori Ilie spre lumea aceasta ca să-l aducă aminte că încă nu e golit cerul de Dumnezeu. Și — dacă — astăzi oamenii împuşcă spre ceruri, gloanțele cad înapoi în capetele lor.

„Dar și Patriarhul Miron, ne-ar putea învăța multe de acolo de unde se află. Din cartea vieții lui vedem ce înseamnă a avea părinți credincioși cari au știut să-i pregătească drumul vieții. Am văzut cât ajutor i-a întins Dumnezeu, ca să urce toate treptele însoțite ale celor mai înalte slujbe în viață, dar am văzut cum și El și-a pus tote strădanțiile în slujba lui Dumnezeu și a neamului.

„Ne-am rugat azi pentru pace. Pentru pacea care aduce bucurie și mângâiere. Pentru pacea care va seca lacrimile din ochii mamelor, soțiilor, fraților, vărsate azi pentru cei de departe. Rog deci pe Atotputernicul ca să-și trimită binecuvântarea Sa asupra aceluia care au alergat la acest praznic, plecându-și genunchii spre rugă precum și asupra aceluia pe cari timpurile grele i-au îndepărtat dintre noi, pentru ca la anul să ne putem întâlni la acest praznic mai senini și mai plini de mulțumire”.

După predică Prea Sfinția Sa a stropit cu aghiasmă pe fiecare credincios.

Întregul sobor de preoți a trecut apoi în fața criptei, unde părinții Prea Fericitul Patriarh Miron își dorm somnul de veci servindu-se parastasul pentru ctitorii mănăstirii.

Din activitatea cercurilor pastorale. — Cercul religios I-Mediaș a ținut ședință pastorală în 2 Iulie 1944 în parohia Buzd. Dimineața, la ora 8.30 s'a slujit utrenia și sf. Liturghie, în sobor, pomenindu-se foștii președinți ai cercului religios Mediaș; Pr. Gh. Iacob, D. Fillmon și V. Scutea. Asemenea s'au pomenit eroii locali și ostașii plecați pe front. La pricază a predicat parintele N. Medeaș-Dârlos, explicând Evanghelia zilei: „Sutașul și sluga sa”. A fost ascultat cu viu interes.

După masă la ora 2 s'a slujit vecernia și stințirea apel celei mici citindu-se rugăciuni pentru pace. La sfârșit a vorbit pâr. M. Maier-Brăteș, despre: „Suferința

găciune, nu este fiul libertății, ci robul trebuinței și al datoriei. Priviți sub acest raport la orice om, chiar și la un preot, și veți vedea atunci — mulți sunt oare acei, cari cu inimă slobodă și deschisă, cu o credință vie și cu dragoste se roagă?

Uneori în timpul rugăciunii avem momente grele de întunecime ucigătoare și asupra noastră apăsătoare ale inimii. Ele ne vin din necredința acestei inimii. Să nu căzi cu sufletul deci în aceste momente, ci să îți minte că, — dacă lumina dumnezeirii pentru moment s'a întunecat în firea ta, — apoi ea strălucește pururea și cu întreaga ei splendoare și măreție în Dumnezeu, în Biserica lui Dumnezeu — cerească și pământească — și chiar în toată lumea materială, fiindcă în ea se văd: „puterea cea veșnică și Dumnezeirea Lui” (Rom. 1, 20). Să nu cugești că adevărul ar fi ajuns la neputință! Aceasta nu se va întâmpla nici odată, fiindcă adevărul este însuși Dumnezeu și tot ceea ce există își are în El temelul și pricina sa. Poate slăbi în ceea ce este adevăr numai inima ta cea neputincioasă, păcătoasă și întunecată. Ea

nu este în stare să suporte puterea luminii, pe care o are adevărul și nici să-l poată totdeauna cuprinde curățenia lui. A est fapt se poate întâmpla, doar numai atunci când inima se spală sau este curățită de păcat de această pricină primară a întunecului sufletesc. Dovada acestor stări o găsești mai aproape ca oriunde — chiar în tine. Căci atunci când lumina credinței sau a adevărului lui Dumnezeu trăiește în inima ta, — atunci abia ea este liniștită, puternică, tare și îndemănată. Iar când această lumină se intrurește inima este neliniștită, slăbită, bătută ca o trestie de vânt și fără de viață. Deci nu te lăsa copleșit de această beznă drăcească. Alung-o dela inima ta prin semnul și puterea de viață dătătoare Crucii.

Să nu te cruți pe tine pentru a face o rugăciune cu toată inima nici chiar atunci când ai petrecut într-o muncă grea ziua toată. Să nu te lenevești cătuși de puțin pentru a face rugăciunea. Spune-o Domnului în întregime — dela inimă — căci, să știi, ea este o lucrare plăcută lui Dum-

nezeu. De orice lucru în viață de te vei apuca, să nu spui niciodată că nu ești îndemănat: „dacă ai pornit plugul, să nu te mai uiți înapoi” (Lc. 9, 62). Dacă a-i săvârșit cu lenevie o rugăciune — nu din toată inima, — apoi nu vei putea adormi (când o faci seara, spre somn) până nu-ți vei plânge păcatul tău în fața lui Dumnezeu. Această însă nu se întâmplă cu oricine. Nu! Este partea numai aceluia, cari au apucat calea desăvârșirii. Deci caută, să nu cumva să prețuiești trupul tău mai mult decât pe Dumnezeu. Din potrivă, — să nesocotești pentru El până și odihna ta. Oricare ar fi pravila rugăciunii, pe care ți-ai pus de gând s-o faci, (dacă această pravila este mare îndeplinește-o conștiincios și dacă-i mică la fel) fă-o cu toată conștiința. Nici odată să nu faci lucrul Domnului cu inima îndoită, adevăr în așa fel încât o jumătate din inima ta să aparțină parecă lui Dumnezeu, iar o altă jumătate fiioții tale. Răvna Domnului Dumnezeului tău nu va răbda această viclenie și nici felul tău de a te cruța.

(Va urma)

Prof. Pavel Grosu

în lumina Creștinismului", Printre altele, a spus: „Suferim mult, fiindcă am păcătuit mult. Suferim fiindcă n'am făcut din trupul și sângele Domnului foc și lumină care să ardă spini patimilor multe și să lumineze cugetele noastre. Fructul trufiei stă dea curmezișul drumului și roade pereții rezistenței noastre morale. Ce trebuie să facem, în aceste vremuri grele? Să ne întoarcem la sfânta biserică strămoșească, ce a ocrotit, dealungul veacurilor, viața neamului românesc și l-a adăpostit ori de câte ori vitregia vremurilor s'a abătut asupra lui, — și vom ajunge la limanul mântuirii adevărate”.

A mai vorbit frumos părintele G. Simplăcean, care prin exemple potrivite a mișcat inimile credincioșilor.

La sfârșit a mulțumit preotul local R. Gheaja preoților predicatori și participanți. Trecând la locuințele parohiale s'a slujit sf. maslu pentru preoteasa păr. R. Gheaja. În ședința intimă a fost ales președinte al cercului religios I. Mediaș, păr. G. Simplăcean, în locul păr. Scutea V. decedat. Într'o atmosferă de vibranta iubire pentru noul președinte au rostit cuvinte ocazionale preoții M. Maier, N. Medeașan și N. Bălăban.

A mulțumit noul președinte. De secretar a fost ales Păr. M. Maier-Bratei.

Predicile roșite au fost declarate pe deplin reușite.

Firul vieții spirituale, tors cu răvnă, din calerul vremii, poartă în depănarea sa, aici în tractul Mediaș, pentru perioada acestor vremuri, înfelesul din care se țese pânza țării noastre de credință făptuitoare. — Pr. M. Maier-Bratei.

Dela Școala Normală ort. rom. de băieți „A. Șaguna”, Sibiu

— Anunț —

Concurs pentru clasa I: În clasa I sunt 35 locuri vacante, dintre care 25 de bursieri. Pentru ocuparea acestor locuri se dă concurs în ziua de 1 Septembrie 1944, ora 8 dimineața. La concurs se primesc absolvenții a cel puțin 4 clase primare, de origine etnică română și de religie creștină, cu vârsta între 11 — 13 ani.

Inscrierea elevilor se face până la 3 Septembrie a. c. Cei care nu se înscriu până la această dată, se consideră plecați dela școala aceasta.

Data începerii cursurilor se va anunța la timp printr'un aviz trimis fiecărui elev în parte.

Taxa de concurs este de Lei 400. În clasa a V-a sunt 25 locuri libere dintre care 10 de bursieri. (Alte informații dă direcțiunea școlii).

Bibliografie

Prof. univ. I. Mateiu: **Vechi instituții de drept privat la Români din Transilvania.** Brașov 1944, p. 128.

Iată ultima și cea mai însemnată publicație din istoria dreptului român, care a apărut în acest domeniu de vreo zece ani încoace.

Afirmăm lucrul acesta fără nici o rezervă, dar și fără intenția de a diminua valoarea altor studii similare, asupra cărora s'au făcut auzite cuvinte de justă apreciere.

Studiul dlui prof. Ion Mateiu, e scris cu limpezimea caracteristică scrisului său substanțial și înaripat în același timp, și e țesut dela un capăt la altul cu aceeași logică severă și cu aceeași lucidă gândire juridică, cu care ne-a obișnuit prin scrierile sale anterioare, și care constituie blazonul omului de știință.

Di prof. I. Mateiu, a avut fericita și originala inspirație de a se ocupa cu vechile noastre instituții de drept privat, pe care majoritatea cercetătorilor anteriori dacă nu le-au ignorat complet, apoi abia le-au pomenit tangențial, ceea ce era și prea firesc, dat fiind faptul, că nu le erau cunoscute aproape deloc, neexistând niciun studiu special care să se ocupe de ele documentar și serios.

Studiul dlui I. Mateiu e primul de acest gen, și excelează nu atât prin faptul că e primul într'o serie ce va urma desigur, ci excelează mai ales prin bogăția, importanța și noutatea isbitoare a cuprinsului său, care ne desvăluie minunate lucruri ca I. valoare științifică și de-o extraordinară II. importanță pentru cunoașterea specificului juridic al neamului nostru.

I. Principii veșnic valabile au ocărmit viața juridică a străbunilor noștri, și multe dintre ele, cu totul necunoscute nouă, sau uitate, ar trebui desgroate din „zapise” și reintronate pe scaunele de judecată, căci sunt incomparabil mai drepte, mai sfinte, mai simple și mai folositoare decât întreaga „galimatia juridică modernă”.

Meritul de a se fi ocupat cel dintâi cu cercetarea principiilor acestora care stau la temelie vechilor noastre instituții de drept privat, și care se afirmă în viață prin însăși instituțiile care purced din ele, îl revine, în ce privește dreptul transilvan, numai dlui prof. I. Mateiu. Dânsul subliniază aceste principii, și analizându-le cu un foarte subtil simț juridic și cu o egală putere de pătrundere, se evidențiază legătura genetică firească în care se găvesc cu autentica spiritualitate românească, cu marele suflet al neamului, din care țâșnesc, și acestea, alături de celelalte creațiuni proprii ale culturii românești. Se evidențiază apoi legătura lor organică cu credința noastră, mai bine zis cu întreaga noastră concepție creștină despre viață.

În fine, se pune la dispoziția cercetătorilor, un bogat material documentar, bine studiat, temeinic interpretat și se atrage atenția asupra unui domeniu de cercetare, ignorat până acum, deși de-o importanță deosebită.

În arla științei juridice românești, studiul dlui prof. I. Mateiu, deschide un drum nou, trage brazdă adâncă în ogor întelenit.

Da mai face apel la preoți și la alți intelectuali dela țară, ca să adune și să salveze dela distrugere zapisele vechi, care constituie materialul documentar foarte prețios, pe baza cărui se poate face studierea vechiului nostru drept privat.

Acest apel ni-l însușim și-l adresăm din toată inima către frații preoți, rugându-i să adune astfel de zapise, — contracte, testamente, etc. vechi, și să binevoiască a le ține la dispoziția cercetătorilor, în primul rând a dlui prof. I. Mateiu, și a noastră, a celor dela Academia Teologică.

II. În ce privește evidențierea specificului românesc al instituțiilor noastre de drept privat, dl prof. I. Mateiu dovedește o pricepere demnă de elogiat, sprijinită pe o bogată informație științifică și pe ample cunoștințe din știința dreptului în general și a celui comparat în special.

Importanța deosebită are această lucrare a cercetărilor dlui prof. Ioan Mateiu, pentru că ea dovedește în mod nelindoiș, că noi românii nu am împrumutat instituții juridice dela popoarele care s'au pripășit dela o vreme pe pământul Ardealului, ci că tocmai aceste popoare au suferit puternica influență a vechilor noastre instituții. Vechimea mai mare a instituțiilor juridice românești, dovedește și vechimea mai mare a stăpânirii românești, a pământului Transilvaniei.

Spațiul restrâns ce-mi stă la îndemână, nu-mi permite o zăbovire mai amplă asupra atâtor lucruri vrednice de subliniat și în mod special din studiul dlui prof. I. Mateiu, totuși pentru ca cititorul să-și poată face o idee mai precisă despre cuprinsul studiului, spicului din cuprins următoarele titluri:

II. Contractele de vânzare simplă.
a) Caracterul solemn al contractelor.
b) Instituția aldămașului.
IV. Contracte de schimb și donațiune.
V. Contracte de împrumut cu garanție de antihreză.

a) Concepția creștină a împrumutului la cei vechi.

VI. Testamente, etc. etc.
Cu acestea, recomandăm tuturor cititorilor, un model de studiu, de reală valoare științifică și de mare importanță pentru cultura românească.

Prof. Liviu Stan

INFORMAȚIUNI

Monument lui G. Coșbuc. Dumineca trecută s'a sfințit, în cimitirul Bellu din București, monumentul ridicat din inițiativa gazetarilor ardeleni în amintirea poetului George Coșbuc.

Cu uimire am aflat din ziare că un mitropolit român în retragere a participat, la Zagreb, la hirotonirea unui episcop al Bisericii ortodoxe din Croația, ducând și recunoașterea acelei Biserici din partea Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe române. Se știe că Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe române a pus la dosar cererea Bisericii ortodoxe din Croația de-a fi recunoscută ca Biserică autocefală, deoarece nu s'a deslăpșit canonic de Biserica ortodoxă și de patriarhul la care aparține.

Pelerinaj. Parohia ort. rom. dela Cioara, protopopiatul Sebeșului, invită credincioșii să participe la pelerinajul anual dela 8 Septembrie la biserica nouă și veche din Cioara, și la sf. mănăstire „Ateia” unde se va face procesiunea în 9 Sept. Intelectuali și popor sânt bineveniți.

Asociații. Dl P. Nemoianu, ministrul agriculturii și domeniilor, a hotărât creșterea unor organisme agricole profesionale, care se vor numi „Asociațiile bunilor gospodari”. Aceste asociații se vor constitui câte una de fiecare comună, cu minimum 20 membri, din rândul tuturor categoriilor de agricultori, mari, mijlocii și mici.

Taxă specială. În Monitorul Oficial dia 17 August 1944 a apărut o decizie care prevede că începând dela 1 Septembrie 1944 se va înființa o taxă specială de 25% asupra tarifului căilor ferate, atât pentru călători, cât și pentru bagaje.

Din darea de seamă despre sfințirea bisericii din Voronoc, publicată în Nr 34 al „Telegrafului Român” s'a omis din greșală să se amintească printre asistenți numele P. C. Păr. Prot. Ioan Crăciun dela Mediaș. Se face cuvenita rectificare.

Moneta de 200 lei argint se retrage din circulație cu începere din August până la 15 Septembrie 1944. Dela această dată și până în 31 Decembrie a. c. moneda de 200 lei argint nu va mai fi primită decât în plata impozitului datorat statului.

STIRI LOCALE

În biserica catedrală din Sibiu: Duminecă în 27 August 1944 servesc cons. Ieronim Grovu, Gh. Maior și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. **Predică:** cons. Gheorghe Maior. La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: preot. Ioan Munteanu. —

CĂRȚI ȘI REVISTE

Transilvania, Nr. 6—7 din 1944, organ al „Astrei”, sub redacția dlui Ion Breazu, a apărut cu obișnuitul material ales; articolele semnează: Em. Bucuța, Dr. G. Ohăbeanu, V. Jinga, V. Netea, Dr. L. Turdeanu, E. Diaconescu, G. Sârcea și I. Domșa, Cronici și însemnări întregesc acest dublu număr. Preț: Lei 150.

Rectoratul Academiei Teologice „Andreiane”, Sibiu

Nr. 897/1943/44. (49) 1—3

Publicațiune de licitație

Se publică licitație cu termen de 30 zile pentru aprovizionarea Internatului Academiei Teologice „Andreiane” din Sibiu, pe anul școlar 1944/45, cu următoarele alimente:

1. Cartofi săpunari calitate I;
2. Carne de tot felul calitate I, grăsimi de porc și mezeluri de tot felul.
Prețurile se vor arăta în oferte per kilogram la fiecare articol alimentar. Cartofii vor fi livrați la Internat și așezați în pivniță.

Concurenții își vor înainta ofertele închise în conformitate cu dispozițiile legii O.C.L. în vigoare, până la 27 Sep-

temvrie 1944 la Rectoratul Academiei teologice Sibiu, unde se pot lua zilnic informațiuni în orele de lucru.

Sibiu, 24 August 1944.

Rectoratul Academiei

Nr. 999/1944

(46) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III [treia] Arpașul de jos, din protopopiatul Avrig, se publică prin această concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salarul dela Stat.
2. Jumătate din chiria pentru locuința parohului.
3. Sesiunea parohială 5 jug. și 1200 st. □ arător
4. Folosințe unui intravilan de 400 stânjeni □.
5. Stola obișnuită.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele prescise de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare exoperată dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta în termin Oficiului protopopesc din Avrig, iar concurenții, cu prealabla încuviințare a subsemnatului, se vor prezenta în parohie într'o zi de Duminecă sau sârbătoare spre a sluji în biserică, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Avrig, 20 Iulie 1944.

Oficiul protopopesc al Avrigului în înțelegere cu consiliul parohial din Arpașul de jos.

Pr. A. Radu
adm. protopopesc

Nr. 241/1944

(47) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III [treia] Iacobeni, protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Nefiind casă parohială, preotul va putea locui provizor în fosta locuință a directorului școlii noastre confesionale cu 3 încăperi, — azi casă culturală.
3. Sesiune parohială 4 jugăte arător și fânaș.
4. De fiecare familie cu stare 20 litri porumb sfărmit, pâmașii vor da 10 litri.
5. Stola uzitată în protopopiat.
6. Lemne de foc, 3 stăcuții aduse în curte.

Concurenții își vor trimite în termen petițiile, însoțite de actele prevăzute în regulamentul pentru parohii [botez, studii, activitate] și de încuviințarea de candidare exoperată dela I. P. Sf. Mitropolit, Oficiului protopopesc ortodox român din Sighișoara, și cu încuviințarea subsemnatului se vor prezenta și în parohie într'o Duminecă sau sârbătoare spre a sluji și predica și a fi cunoscuți de credincioși.

Sighișoara, la 27 Iulie 1944.

Oficiul protopopesc ortodox român din Sighișoara în înțelegere cu consiliul parohial din Iacobeni.

Emilian Stoica
protopop

Restaurantul „Bulevard” din Sibiu

este la închiriat pe termen de trei ani cu începerea din 1 Octombrie 1944.

Întreprindere de prim rang, calorifer, mobilier etc.

Reclectanții vor înainta oferte în scris până la 15 Septembrie 1944, la Consiliul Arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, unde se pot vedea zilnic condițiunile de închiriere și se dau informațiuni. (50) 1—1

Sibiu, 25 August 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc